

BÜTÜN MÜMKÜNLER

Nadir Aşçı

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Ecza Dolabı /	9
Kale Arkası /	15
Beşi Bir Yerde /	23
Tipik Bir Ege Kasabası /	31
Bugün de Akşam Oldu /	37
Belediye Otobüsü /	43
Kısa Marlboro /	49
Yolcu /	57
Mücella'nın Türkiye'si /	63
Kürt Paltolu Maradona /	69
Rol Çatışması /	75
Po Ovası /	91

Meryem'e, Őir aęla ve ykü Yaęmur'a

ECZA DOLABI

Mutfak dolabının çekmecesinde de yoktu. Çıldırarak üze-
reydi. Nereye koyabilirdi ki başka? Bakmadığı yer kalmamıştı.
Bu şiddette bir baş ağrısı, haftanın en az iki günü karşılaştığı
bir durumdu. Üç yolu vardı bu ağrıdan kurtulmanın. Birincisi,
yarım saat de olsa uykuya dalmak... Şimdi kolay kolay uykuya
dalamazdı. İkincisi, elini boğazına kadar sokup zorla ağız dolusu
kusmak... Gün boyu doğru dürüst bir şey yemediğinden bu da
bir işe yaramayacaktı. Üçüncüsü, bir arkadaşının tavsiyesi üzeri-
ne denediği ve ağrısını beş dakika içinde kesen, kapsülü gökyüzü
maviliğindeki hapı içmek... Başının ağrısını kesen tek ilaç oydu.
Kullanmadığı ilaç kalmamıştı şimdiye kadar.

Aradığı şeyi bulamamış olmanın verdiği sinirle iki katına
çıkılmış baş ağrısı. Nerde şu Allah'ın belası hap... Birden annesi
geldi gözlerinin önüne. Her zamanki müşfik sesiyle kucakladı
oğlunu. Bela okuma oğlum.

Ne zaman olursa olsun hiçbir işe bela nazarıyla bakmasını
istemeyen annesinin sesi, bütün odayı doldurmaya yetmişti. Son
bir hamleyle kolaçan etti etrafını. Yoktu işte. Eczaneler çoktan
kapanmış olmalıydı. Şimdi çıkıp da nöbetçi eczane arayamazdı.
Ama o hapı bulamazsa da sabahı çıkarması imkânsızdı.

Birden gözleri parladı. Aklına üst komşusu Necati Bey geldi.
Onda olabilirdi. Bir keresinde mahalle fırınında konuşurlarken
duymuştu. Gençler, Necati Bey'le ayaklı eczane diye dalga geçi-
yorlardı. Cebinde taşımadığı ilaç yokmuş. Mutlaka aradığı hap

da vardır. Gidip bakmasında fayda vardı. Anahtarı cebine koydu. Tam kapıyı kapatıp dışarı adım atacağı sırada geri döndü.

Ya Nesrin'i sorarlarsa?

Yalan söyleyemezdi. Beceremezdi de zaten. Eline ayağına bulaştırırdı. Gerçeği hiç söyleyemezdi. Ne yani, birbirlerine akşam oturmasına gidecek kadar bile samimiyetleri olmayan bir aileye: Nesrin'le biraz tartıştık, o da çocukları alıp annesine gitti mi diyecekti.

Ah Nesrin ah! Gittin ya, şimdi sanki her şey düzelecek.

Son bir ümitle, çalışma masasının yanındaki sehpanın çekmecerine baktı. Ama nafile. Oysa Nesrin kaç defa söylemişti ona, evde ilaçlar için bir yer ayarlayalım diye. Hiç orali bile olmamıştı. Çünkü şimdiye kadar hep Nesrin vardı evde. Nasıl olsa o, her şeyin yerini biliyordu. Bu, Nesrin'le ilk büyük tartışmalarıydı. Kendisini böyle bir başına bırakıp gideceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. İnsanın aklına gelmeyen başına mutlaka geliyordu.

Üzerinde “Anneme gidiyorum. Belki uzun bir süre gelmem.” yazan notu bilerek mi tesadüfen mi televizyon kumandasının yanına koymuş olabileceğini düşündü. Belki de bir mesaj vermek istiyordu. Televizyona, kendisinden daha fazla zaman ayırdığını hissettirmek istiyordu belli ki. Hazır tartışmışken, o yaraya da parmak basayım demişti anlaşılın. Bütün bu teferruatı düşüneyecek kadar arttığını hissedince başındaki ağrının, bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Bir şeyler atıştırmak için mutfağa yöneldi. Her ne kadar içinden bir şey yemek gelmese de buzdolabının kapağını açtı. Dünden kalan yemekleri bulabileceğini sanıyordu. Buzdolabında sandığı yemekleri çöp kutusunda görünce, bütün hiddetiyle sıktığı yumruğunu, balkon kapısının cam olan kısmına indirdi. Şimdi, baş ağrısını bir çırpıda kesen, kapsülü gökyüzü maviliğindeki hapı aradığı yetmezmiş gibi bir de yara bandı aramak zorunda kalacaktı. Lavabonun hemen yanı başında duran ve tezgâh silmek için kullanılan ıslak bezi profesyonel bir boksör gibi sağ eline sardı. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kanamanın

durup durmadığını anlamak için bezi hafiften kaldırdı. Kanama, hâlâ devam ediyordu. Az önce döne dolaşa baktığı tüm yerlere şimdi yara bandı bulmak için bakıyordu.

“Geldi mi üst üste gelir zaten. Ne olurdu sanki Nesrin’i dinleyip, evin bir köşesinde ecza dolabı için yer ayırsaydım”. Neyse ki çok geçmeden çekmecelerden birinde bir yara bandı buldu. Alelacele, elinin kanayan kısmına yapıştırdı. Başının ağrısını bir süreliğine de olsa unutmuştu. Salondaki üçlü kanepeye oturup gözlerini kapattı. Birkaç dakika geçmemişti ki, birdenbire ayağa fırladı. Çocukların odasının kapısını açtı. Cingöz’ün yem poşetinden bir miktar yem alıp kafesi açtı ve Cingöz’ün önüne koydu. Suyuna nerdeyse hiç dokunmamıştı bugün Cingöz. Belki o da anlamıştır, bugün evde garip bir şeylerin olduğunu.

Aldıkları kanaryaya Cingöz ismini büyük oğlu Mustafa koymuştu. Ah bu isim kavgaları! Nesrin’le evliliklerinin ilk tatsızlığını Mustafa’nın ismi verilirken yaşamışlardı. Ne kadar, babaların oğullarına kendi babalarının ismini vermesinin köklü bir gelenek olduğunu anlatmaya çalışsa da ne kendi babasının ismini ne de kocasının babasının ismini oğluna vermek istemeyen Nesrin’i ikna etmek çok zor olmuştu. Bu durum büyük bir tartışmaya yol açmadıysa da ufak bir kırgınlığa kapı aralamıştı.

Telefonun tuşlarında bir süre elini gezdirdikten sonra telefonu yerine koydu. Hoş, telefona çıkıp çıkmayacağından da emin değildi. Büyük bir ihtimâlde de açmayacaktı telefonu. Evi aramayı düşündü bir an. Ama ne diyecekti kayınvalidesine. Hem telefon açarsa suçun kendisinde olduğunu kabullenmiş olacaktı. Suç kimdeydi peki, Nesrin’de mi? Ondan da emin değildi. İşin tuhafı sabah hangi lâfları ettiğini bile unutmuştu. Aklında kalan sadece kapıyı hızlı bir şekilde vurup çıktığıydı.

Su içmek için mutfığa yöneldiğinde, elinin hâlâ kanamakta olduğunu fark etti. Yara bandı kanı durduramamıştı. Kanı durdurmanın tek yolunun, elini bir bezle sımsıkı sarmak olduğunu düşündü. Sargı bezi aramaya kalkışmadı. Bulamayacağını biliyordu. “Ah şu ecza dolabı! Sanki şu dolabın yokluğunda Allah bana ceza veriyor.”

Karısının, ahşap mobilyaların tozunu almak için kullandığı silgi bezini, eline iyice doladı. Çocukların odasına gitti. Batuhan'ın, duvarlara sevdiği çizgi film kahramanlarının resimlerini asmak için kullandığı şeffaf bandın ucundan zorlukla bir parça koparıp, bezin iki ucunu orta parmağının hemen biraz gerisinde birbirine ekledi. Şimdilik, bunun idare edeceğini düşünüyordu. Kan sabaha kadar akmazdı ya.

Mutfağa yöneldi tekrar. Masanın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su doldurup dışarıyı seyretmeye başladı. Yaşadıkları apartman, şehrin en işlek caddelerinden birinin üzerindeydi. Gözlerini gezdirdiği cadde şehrin özetiydi sanki. Dışarıdaki kalabalığı görünce, ne zamandır unuttuğu baş ağrısını tekrar hatırladı. Hatırlanmayacak gibi de değildi. Ara sıra, öyle bir ağrı gelip saplanıyordu ki... Diş ağrısının ağrıların en kötüsü olduğunu söyleyenler, şu an yaşadığı ağrıyı hissetseler hemen vazgeçerlerdi herhâlde bu düşüncelerinden.

Bakışlarını bir an için arabasını park ettiği yere doğru kaydırды. Diğer araçların geçebilmesi için yeterli mesafe bırakmadığını fark etti. Ya da öyle olmasa da gözüne öyle geldi. İçi rahat etmezdi şimdi. Sabaha kadar düşünürdü. Gerçi orası tali yoldu, ana caddeye bırakmamıştı arabayı ama hiç riske girmeye değmezdi. Biraz ileride araçlar birbirine eklenmiş gibi gidiyordu neticede. Ceketini giyip sokağa fırladı hemen. Birkaç sefer ileri geri yaparak, arabayı istediği gibi yanaştırdı kaldırıma. Dışarıya çıkmışken, biraz kuruyemiş, yanına da pasta reyonundan birkaç kurabiye aldı marketten. Çıkarken, saatini kaçırdı mı insan açlıktan ölür burada diye söylenmeyi de ihmâl etmedi.

Daha iki kat çıkmamıştı ki asansör durdu. Tam da büyük bir öfkeyle lanet olası ecza dolabı diyecekti ki yine annesi aklına geldi. Vazgeçti. Birkaç saniye sonra da asansörde kalmayla ecza dolabının hiçbir bağlantısı olmadığı aklına gelince, iyiden iyiye kahkaha attı. Son günlerde sıkça rastlanan elektrik kesintilerinden biri daha olmalı diye düşündü. Telefonunu evde bıraktığından, sesini duyurabilmek için kapıya hızlıca vurmaktan başka çaresi yoktu. Sağ elini kullanamadığından sol eliyle kapıya

vurmaya başladı. Sesleri duyan apartman sakinleri hemen yöneticiye haber verdi. Yönetici, asansörün anahtarlarını alıp hemen geldi. Neyse ki asansör ara katta kalmamıştı. Yönetici kapıyı açınca, zorlanmadan adımını atıp kabinde dışarı çıktı. Teşekkür edip ve sağ elini arkasına saklayıp acele acele merdivenlerden çıkmaya başladı. Altıncı kata geldiğinde, evin anahtarını çoktan hazırlamıştı.

Kapıyı açtı.

Yine mutfığa yöneldi. Su ısıtıcısının yarısına kadar su doldurup, çay demleme işine girişti. Aldığı çerez ve kurabiyeleri, iki ayrı tabağa koydu. Üst raftan, Nesrin'in bir sanatçı titizliğiyle özene bezene sıraladığı ve işlemeli örtülerle süslediği ince belli bardaklarından birini aldı. Nesrin bu bardakları sadece misafir geldiği zaman kullanırdı. Asla ev ahalisi el süremezdi onlara. Evi ilk defa terk eden Nesrin, bu durumu da göz önüne almış olmalıydı. Suyun kaynadığını fark etti. Isıtıcının fişini çekmek için sol elini uzatmasıyla birlikte çığlık atarak elini geri çekmesi bir oldu. Fark etmeden ısıtıcının kapağını yarı açık hâlde bırakmıştı. Elini uzatır uzatmaz da oradan çıkan buhar elini yakmıştı. Musluğun altında tutmakta olduğu eline, biraz zaman geçtikten sonra bakmayı akıl edebildi. Aslında o kadar bağıracak bir durum yoktu. Başparmağı ile bileği arasındaki küçük bir yer yanmıştı sadece. Elini sudan çekince, derinin hemen büzüştüğünü de fark etti. Evde krem adına tek şey, Nesrin'in cilt bakım kremleriydi. Yanık kreminin, evlerine hiç girmediğini biliyordu. Bildiği bir şey daha vardı. Nesrin'in defalarca evde bir ecza dolabı olsun yalvarması...

Salonda bir iki adım dönüp dolaştıktan sonra tekrar mutfığa geldi. Ellerini şimdi kullanırsa ikisini de ömür boyu bir daha kullanamayacakmış gibi anlamsız ve saçma bir düşünceyle hiçbir şeye dokunmadı. Evliliklerinden sonra ilk defa Nesrin'den ayrı bir gün geçiriyordu. Bu durum, onun bütün düşünce sistemini allak bullak etmeye yetmişti. Tartışmalarının nedenini hâlâ hatırlamıyordu. Ama Nesrin, evi terk ettiğine göre mutlaka çok ağır şeyler söylemiş olmalıydı. Ona son derece sıradan gelen birkaç söz belli ki Nesrin'in çok zoruna gitmişti.

Yarın ilk iş, çalıştığı yerden izin alıp, daha önemlisi bir demet papatya alıp kayınvalidesinin evinin kapısını çalmaktı. Birden gülümsedi. Tabi eğer yarına kadar sağ çıkmayı başarabilirsem. Olmazsa, dönüşte şöyle güzel bir de ecza dolabı alırız.

Yatak odasına gidip üzerini değiştirdi. Uykuda kendine zarar veremeyecek olmanın güveniyle kendini yatağa attı. Alacakları ecza dolabını, evin neresine koyacaklarını düşünmeye başladı.

Bu arada baş ağrısını iyiden iyiye unutmuştu.

KALE ARKASI

Mahalle maçlarının en eski kuralıydı. Yaşı küçük olan kaleye geçirdi. Bu kurala ne itiraz edeni duymuştu ne de kuralın değiştirdiğini. İtiraz edecek yaşta olsaydı zaten kaleye geçmesine gerek kalmayacaktı. Uflana puflana kaledeki yerini aldı. Oynadığı oyundan bir zevk almayacak olmanın verdiği şaşkınlıkla bakıyordu etrafına. Birkaç gün önce televizyonda seyrettiği maçı anlatan adamın, mavi beyazlı takımın golcüsünün futbola kalede başladığını hatırlatması geldi aklına. Maçı anlatanın bunu çok garip karşılmasına akıl erdiremiyordu. Hâlbuki herkes futbola kalede başlıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Büyümeliydi. Ne yapıp edip bir an önce büyümeliydi...

Kulağını tırmalayan ses, az önceki tehlikeyi fark ederek topu kale çizgisinden çıkaran takım arkadaşının sesiydi. Yalnız, sesi duymakla kalmadı. Bütün takım arkadaşlarının vücut dillerini kullanarak yaptıkları serzenişlere de göğüs germek durumundaydı. Nasıl oluyor da mahallenin en önemli maçı dedikleri maçta kaleyi ona teslim edebiliyorlardı, anlamak gerçekten de kolay değildi. Takım kaptanının az evvel sorduğu soruyla bile uğraşacak hâli yoktu. Gerçi onun söyledikleri bir sorudan ziyade kızgınlık anlamı taşıyordu. Okulda, ses tonu yükselterek söylenen nerdesin sözünün bir soru anlamı taşımadığını, bunun bir kızgınlık belirtisi olduğunu öğrenmişlerdi daha birkaç gün önce ama bunun karşılığında ne söyleneceğini öğrenmemişlerdi.

Yenik durumda olduklarını takım arkadaşlarından duya-

çak kadar sevmiyordu işte kaleciliği. Nüfus İdaresi'nden yaşını büyüttürse babasına, acaba bir işe yarar mıydı? Kısa sürdü hayali. Yaşı büyüse, boyunu nasıl uzatacağı. Acaba boyunu uzatmak için futbola biraz ara verip basketbol mu oynasaydı. Ama kopmazdı ki futboldan. Birkaç yıl önce sokaktaki şişelere tekme atarak kurduğu mahalle takımında oynamak hayalini, şimdi elinin tersiyle itemezdi. Kalede de olsa takımında oynamak, mahalle adına bir şeyler yapıyor olmak güzeldi. Çok iyi bir golcü olmanın yatarken kurduğu tek hayal olduğunun tesellisiyle duruyordu iki taş arasında.

***

Önce çamaşırları astı. Ardından mutfak işlerine girişti. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki. Vücudu artık dayanamıyordu. Yorgunluk dedi ilkin önemsemedi. Yorgunluktan olmadığını o da biliyordu. Ah ne olurdu sanki biricik kızı bırakıp gitmeseydi onu. Beraberce yaparlardı bütün işleri. Dinlenmek istedi. Oturdu. Gözlerinin önünden geçen film şeridini, kapı sesi tam orta yerinden ikiye böldü. Gelen, bakkalın çırağıydı. Hayatında ilk defa, gözleri yaşlı birisinden temizlik ürünleri siparişi aldığı her hâlimden belli olan çırak, ne yapacağını bilememenin verdiği eziklikle ardına bile bakmadan koyuldu yola.

***

Gökyüzü olağan bir piknik havası rengindeydi. Kaç zamandır bir yerlere gidip, gönül rahatlığıyla içlerine çekememişlerdi göğü. Kimin aklına geldiyse bu cümbür cemaat pikniğe gitme fikri, çok iyi bir zamana rastlamıştı. Morali bozuk olan kızlarının biraz kendine gelmesi için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Defalarca sınavdan kötü not aldın diye, dünyanın sonu değil demiş olsalar da, çehresini güldürememişlerdi günlerdir.

Kahvaltı masasına oturdular hep birlikte. “Karnınızı tıka basa doldurmayın. Piknikte bir şey yiyemezsiniz sonra” uyarısı, tatlı bir fısıltı olarak yayıldı etrafa. Sabahın köründe bir şeyler yiyip içmenin anlamsızlığı üzerine sayfalar dolusu bir şeyler yazabilecek konumda olan kızları için bu sesin başka bir tat içermesi beklenemezdi zaten. Az sonra hazırlanmak üzere masadan

kalkıp gidecek olan kızları, evin biricik varlığıydı. Sadece evin mi? Mahallenin gözbebeği idi âdeta. Tek çocukla hata mı ettik düşüncesinin yanlış bir düşünce olduğuna yol arkadaşlığı eden bir şey duyunca kocasından rahatladı. O da öyle düşünüyordu. Bakabileceğin kadar çocuk yap tavsiyesine en derin manasıyla uymanın verdiği rahatlıkla gülümsedi. Devir zordu. Kendileri çok kardeşle büyümüşlerdi ama şimdi buna ne imkân vardı ne de güç. Gözlerini buğulandıran şey, kızının geleceği endişesi oldu. Çok şükür yetiştirip büyütmüşlerdi ama bir de okuduğunu ve mesleğini eline aldığını görebilselerdi... Bulanık düşüncelerden sıyrılmamanın en kolay yolunun kalkıp çay doldurmaktan geçtiğini düşündü. Kocasını içmeyeceğim demesine rağmen iki bardak çay doldurdu.

Bütün hazırlıklar tamamı. Her pikniğin olmazsa olmazı hamak ve okey taşları da yerini çoktan almıştı pazar çantasında. Bir tek şey eksik olsa başına neler geleceğini çok iyi bilen bir ev hanımı edasıyla son bir kez göz attı etrafa. Aşağıda kendilerini bekledikleri için aceleden bu kez sayamamıştı merdiven basamaklarını. Nasıl olsa bir değişiklik yoktur diyerek umursamazlığa verdi bu durumu. Yıllardır, her inişte ve çıkışta merdiven basamaklarını saymak, kimden ve nasıl kalmıştı kendine hatırlamıyordu. Ama sahip olduğu alışkanlıkların en ilginç olanı buydu. Belki de okuyamamış olduğu için sayıyordu merdivenleri. Okusaydı bu boş işlerle uğraşmaya vakti kalmayacaktı. Hiç olmazsa kızım okusa temennisini de bu kısa iniş ânına sıkıştırmayı ihmâl etmedi.

Önceden planlanan oturma yerine ve sırasına riayet ederek bindiler kamyonete. Kızı ile birlikte kasaya çıktı. Dikiz aynasından kendilerinin oturup oturmadığını kontrol eden kocasının bir el hareketiyle yola koyuldu kamyonet.

Şoför mahallindekiler akü ile çalışan teypten, kamyonetin kasasındakiler pille çalışan teypten şarkılar dinleyerek konuşuyorlardı. Her ne kadar aralarında erkekler olsa da, bayanların muhabbetinin seyrinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Mahalle bakkalının malları ne kadar pahalıya sattığından, televizyon

dizilerine kadar uzanan geniş yelpaze, el hünerlerini piknik yerine kadar sabredemeyip hemen göstermek isteyenler yüzünden zaman zaman kesintiye uğramıştı. Akü ile çalışan teypten müzik dinleyenlerin sohbetine mani olacak bir şey olmadığından, bu hafta sonu oynanacak olan lig maçlarının değerlendirmesi uzadıkça uzuyordu. Aradaki kocaman cam parçasına karşın, bütün sesler birbirine karışıyordu. Gözleri bir ara kızına takıldı. Bu kadar şen kahkaha arasında yüzü hâlâ gülmüyordu. Arkadaşlarıyla oyuna başlayınca unuttur şu lânet olası sınavı diye geçirdi içinden. Fazla üstüne gitmek istemedi. Kızının suratının asılmasının sebebi sınav değildi hâlbuki.

Kamyonet, dere boğazına yaklaştığında kahkahalar bıçakla kesildi sanki. Trafik raporlarına sürücüsünün direksiyon hâkimiyetini kaybetmesi sonucu dereye uçan araç olarak yazılan kamyonet, gazete manşetlerine daha hayatının baharında bir kıza mezar oldu diye yazılacaktı. O kızın, tehlikeyi sezerek çok hızlı gidiyoruz diye defalarca söylendiğini ve mahallenin gözbebeği olduğunu hiçbir gazete okuru bilmeyecekti. Tıpkı mahallelinin bir daha toplanıp hiç pikniğe gitmediğini bilmedikleri gibi... Kızın suratının sınavdan değil, korkudan asıldığını ne modern tıp ortaya çıkarabilirdi ne de anne sezgisi.

***

Çırağın getirdiği temizlik ürünlerine sanki hayatını yeni baştan temizleyecekmiş gibi sarıldı. Bütün evi, baştan sona temizledi. Camların tozunu aldı ilkin. En sevmediği temizlik işi de buydu. Sevmediği şeyleri ilk önce yapınca, üzerinden bir dağ kalkıyordu sanki. Hafiflediğini hissettiğinde, mutfağa girdi. Hamarat bir ev kadını olduğunu söylerdi tanıdığı herkes. Bunun verdiği güvenle ince ince doğradı domatesleri. Vaktin daralmasıyla birlikte, özen ve acele arasındaki gelgitlerle bir sofraya kurdu. Kulağını kapı ziline dayamışken, gözlerini de masadan ayırmadı. Her bir şey tamam gibiydi. Kocasını elinde bir ekmekle çıkıp gelince hiçbir eksik kalmayacaktı masada.

Zilin sesinin bu kadar güzel olduğunu dahası zil sesinin bülbül sesi olduğunu unutmuştu yıllardır. Kapıdan içeri adımını

atan kocasının niçin bu kadar şaşırdığını biliyordu da hemen ne söyleyeceğini bilmiyordu. İnsanın, sadece hayatını biyolojik olarak sürdürebilmesi için yemek yemesi gerektiğini düşündükleri için, böyle dört başı mamur bir sofraya görmemişti kocası ne zamandır. Bunun şaşkınlığı hemen belli oluyordu. Kocasını iş dönüşü evde karşılayan bir ev hanımının yapması gerektiği gibi ceketini alıp astı. Gününün nasıl geçtiğini sormak için şaşkınlığının geçmesini bekledi. Ama hiç de öyle kolay geçecek gibi gözükmüyordu. Sofraya oturduklarında, söze kimin başlayacağını bilemediler. Uzun süren bir sessizlikten sonra, “yemeklerim nasıl olmuş?” diyebildi kısık bir sesle. Yemeklerin nasıl olduğunu anlayacak kadar zaman geçtiği için sessiz kalamadı adam. Çok güzel olduğunu söyleyebildi sadece. Niçin en sevdiği yemekleri yaptığını ve niçin böyle güzel bir sofraya hazırladığını sormaya cesaret edemedi nedense.

Tekrar bir çocuklarının olmasını istediğini, ne olursa olsun söylemeliydi bu akşam. Hem gittikleri psikolog da öyle söylememiş miydi? Hayatla yarış halinde olduğumuzu, hayatın hızına hiç ara vermeden devam ettiğini ve hızlarını keserlerse hayatla aralarındaki mesafenin uzayacağını söylemişti, kendileri gibi kızının ölümünü seyreden psikolog. Kelimesi kelimesine böyle demişti. Bir çocuğunuz olsa yine dememişti tam olarak belki ama buradan çıkarmakla mükellef olduğu sonuç bundan gayri bir şey değildi. Bütün cesaretini toplayıp, yüzüne baktı. Ama nafiye. Sadece “çocuklar ne güzel şeyler değil mi?” demek ağır bir yük gibi gelmedi ona. Başını kaldıran kocası duymadım demekle yetindi, anlamadım demek yerine. Bir hiiiç lâfını duydu bu kez ama anlamak için bir çaba sarf etmedi. Aynı ortamda bulunan iki insanın dakikalarca birbirleriyle konuşmaması üzerine bir doktora çalışması hazırlansa, kocasıyla kendisinin şu anki durumlarından daha iyi bir tez olamazdı herhâlde. Masada baş başa, olağan bir yemek saatinden çok daha fazla bir süre geçirmelerine rağmen bir türlü söyleyemedi. Ağzından çıkacak her kelimenin boğazını yakacağını düşündü. Enflasyon rakamlarının bu ay umulandan düşük çıkması, uzun süren gece boyunca